

JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS ŽVALGAS

DVIKOVA ARALVETE

KARALIŠKASIS
ŽVALGAS
DVIKOVA ARALUENE

Versta iš:

John Flanagan

RANGER'S APPRENTICE. THE

ROYAL RANGER 3: DUEL AT

ARALUEN

Random House Australia, Sydney, 2018

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, John Flanagan, 2018

Pirmą kartą pavadinimu *Ranger's Apprentice. The Royal Ranger 3:
Duel at Araluen* 2018 metais išleido *Random House Australia Pty Ltd*,
Sidnėjus, Australija.

Išleista susitarus su *Penguin Random House Australia Pty Ltd*.

Viršelio iliustracija, Jeremy Reston

Viršelio dizainas, www.blacksheep-uk.com

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uželaitė, 2022

© Leidykla „Nieko rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-833-4

JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS
ŽVALGAS
DVIKOVA ARALUENE

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2022

Skiriu Billui Pagetui (1942–2018) atminti

ĮŽANGA

Daimonas, buvęs rūmų sargybos kapitonas, o dabar Raudonosios Lapės klanų maištininkų vadas, atsirėmė į palangę, pasižiūrėjo aukštyn ir susiraukė. Jis buvo viršutiniame pagrindinio Aralueno pilies bokšto aukšte. Netoliese stūksojo keliais aukštais aukštesnis pietinis bokštas.

Jis dažnai čia ateidavo paspoksoti į devintą pietinio bokšto aukštą, kur prieglobstį buvo radę karalius Dankanas, princesė Kasandra ir jų kariai. Retsykiais devintą aukštą juosiančiame balkone jis pastebėdavo žmonių, o kartą atpažino pačią Kasandrą, besidairančią po kiemą apačioje.

Išvydęs ją Dankanas piktai nusikeikė, o ji jo net nepastebėjo. Žmonės balkone retai pažvelgdavo į jo pusę – juos labiau domino kiemas. Kasandros lankininkai žiauriai apšaudydavo visus, kas įsidrąsindavo pernelyg nutolti nuo pagrindinio bokšto.

Raudonosios Lapės klanų kareiviai, vadovaujami Daimono, įsiveržė į pilį. Šį klaną jis visai netyčia aptiko prieš kelerius metus. Tai buvo nepatenkintų žmonių būrelis, kovojantis prieš įstatymą, pagal kurį sostą gali paveldėti moteris. Šį įstatymą išleido Kasandros senelis ir pagal jį,

atėjus laikui, Kasandra taps Aralueno karaliene. Raudonosios Lapės klanas atkakliai gynė senąjį paprotį, kad karalystę gali valdyti tik vyras. Daimonas visa širdimi troško tapti karaliumi, nes buvo tolimas Kasandros giminaitis ir, kiek jam žinoma, vienintelis vyriškos lyties karališkosios šeimos įpėdinis.

Pasivadinęs išgalvotu vardu, jis įstojo į klaną ir patyliu-kais iškilo iki lyderių. Klanas buvo silpnas ir neturėjo aiškios valdžios, jo nariai daug ir piktai šnekėjo, bet nieko svarbaus nenuveikė. O Daimonas buvo sumanus ir ryžtingas vyras. Jis puikiai mokėjo rėžti kalbas, sužadinti klausančiųjų aistras ir įtikinti juos savo žodžių teisingumu. Jis buvo stipraus charakterio, gebėjo patraukti žmones ir pelnyti jų pagarbą. Taigi greitai iškilo ir tapo vyriausiuoju vadu. Jis įvedė griežtą tvarką, uždegė žmones ir pavertė juos galinga ir uolia slapta kariuomene. Daimonas pakėlė jų dvasią ir, svarbiausia, suteikė jiems tikslą – nuversti karalių. Jam padėjo ir tai, kad karalius Dankanas jau kurį laiką sirgo, o vietoj jo valdė dukra Kasandra. Tai buvo aiškus įrodymas, kad įstatymas sėkmingai pakeistas.

Daimonas pasinaudojo Raudonosios Lapės klanu, kad išpildytų savo svajonę. Jis ketino užgrobti sostą ir užsidėti karūną. Raudonosios Lapės klanas jam buvo tik įrankis savo siekiams įgyvendinti.

Jo manymu, didžiausia kliūtis buvo Kasandros vyras ponas Horacijus – galingiausias Aralueno riteris ir karvedys. Horacijus buvo puikus karys, be to, išmanė taktiką ir strategiją. Jo dešinioji ranka buvo žvalgas Gilanas, garsiosios Žvalgų tarnybos vadas ir senas Horacijaus bičiulis. Norėdamas pasiekti savo, Daimonas nusprendė išvilioti juos iš Aralueno pilies, o jei pavyks – ir nužudyti. Jis pasirūpino,

kad Horacijus su Gilanu išvyktų į šiaurę malšinti Raudonosios Lapės būrelio keliamų neramumų, su savimi pasiėmę didžiąją dalį pilies įgulos. Pakeliui jiems kelią pastojų didelis Sonderlando samdinių ir Raudonosios Lapės karių pulkas. Jų buvo tris ar keturis kartus daugiau nei Horacijaus vyrų, tad šie, gindamiesi nuo užpuolikų, pasitraukė į seną tvirtovę ant kalvos. Šiuo metu jie buvo apgulti, bet Daimonas žinojo, kad toks protingas vadas kaip Horacijus anksčiau ar vėliau prasiverš pro Lapes, taigi jam būtinai reikėjo kuo greičiau užimti sostą.

Iš pradžių viskas ėjosi neblogai. Daimonas su klanu nariais gudrumu pateko į neįveikiamą Aralueno pilį, perėjo plačiu nuleidžiamuoju tiltu ir tik per plauką nesusėmė Kasandros ir jos tėvo.

Jiems sutrukdė Maikeru, Kasandros kardo meno mokytojas iš Nihonijos. Jis užlaikė Daimoną ir jo vyrus, kad Kasandra su Dankanu, lydimi ištikimiausių rūmų sargybinių ir lankininkų, spėtų pasitraukti į viršutinius pietinio bokšto aukštus.

Aštuntas ir devintas pietinio bokšto aukštai buvo paskutinė priebėga priešams užėmus pilį. Įvijų laiptų dalis šiek tiek žemiau aštunto aukšto buvo išimama, taigi užpuolikai negalėjo patekti į viršutinius du aukštus, o patys gynėjai turėjo vidinius laiptus, jungiančius aštuntą ir devintą aukštus. Gynėjai buvo apsirūpinę maisto ir ginklų atsargomis, o ant stogo buvo įrengtos didelės talpos lietaus vandeniui rinkti.

Kol kas Kasandrai pavyko atremti visus Daimono puolimus, bet šis nepasidavė. Naujausias jo sumanymas buvo tikrai puikus, ir jis vylėsi, kad šįkart įveiks gynėjus.

Išgirdęs nedrąsų beldimą į duris jis atsisuko.

– Valdove Daimonai, ar jūs čia?

Jis atpažino balsą. Tai buvo Ronaldas, inžinierių ir strategų būrelio vadas.

– Užeik, – pakvietė Daimonas.

Durys atsidarė, ir į kambarį įėjo inžinierius. Kaip ir dauguma jo profesijos atstovų, buvo senyvas, žili plaukai bylojo apie sukaupą patirtį. Vyras pagarbiai sustojo prie durų. Visi žinojo, kad Daimonas prastos nuotaikos, nes nihonų kardo meistras sužlugdė jo planą greitai užimti sostą.

– Kas nutiko? – gižiai paklausė Daimonas, kažkodėl suerzintas vyro baugštumo.

– Valdove, atgabentos medžiagos jūsų mašinai, – pranešė inžinierius. – Galime pradėti darbus.

Pirmą kartą per šias kelias dienas Daimono veide šmestelėjo šypsenėlė. Jis nekantriai pasitrynė rankas.

– Nuostabu, – tarė. – Dabar jau užkursim pirtį mano pusėserei Kasandrai. Baisiai karštą pirtelę.

~ Jėgos labai nelygios, be to, priešai mato kiekvieną jų krustelėjimą, taigi niekaip nepavyktų padaryti jiems staigmenos. Pamaniau, jei surinkčiau vyrų ir netikėtai užpulčiau juos iš užnugario, galbūt suteikčiau mūsiškiams progą prasiveržti.

Išdavikas Dankanas manė, kad Madė kartu su motina tūno pietiniame bokšte, bet žvalgo mokinė surado slaptus tunelius ir laiptus, todėl netrukdoma galėjo vaikščioti į pilį ir iš jos. Madė slapčia pateko į Raudonosios Lapės klaną susirinkimą ir sužinojo, kad Daimonas, šiaurėje įkalinęs jos tėvą su įgula, ketina pulti Aralueno pilį.

Grįžusi į pilį ji užlipo į devintą aukštą ir kartu su Kasandra ėmė kurti planą, kaip padėti tėčiui.

Kasandra susimąstė.

– Gal ir pavyktų, – atsakė, – bet kur rastum vyrų?

Madė gūžtelėjo pečiais.

– Galėčiau surinkti šauktinius, – atsakė ji.

Pilyje gyvendavo tik nedidelė nuolatinė įgula. Kariuomenę sudarydavo riteriai ir pėstininkai iš feodo kaimų ir miestų.

Kilus karui ar kokiam kitam pavojui, jie būdavo pašaukiami į tarnybą.

Kasandra papurtė galvą.

– Per ilgai užtruktum, kol juos sukviestum, – tarė ji. – Ir Daimonas greitai suuostų, ką rezgi.

Ji atsistojo ir suraukusi kaktą, įtemptai susimąščiusi ėmė žingsniuoti pirmyn atgal.

– Mes čia atsilaikytume visą amžinybę, – tarė ji. – Svarbiausia sugalvoti, kaip ištraukti tavo tėvą ir Gilaną iš tvirtovės. Tuomet jie atžygiuotų iš šiaurės ir smogtų Daimonui iš užnugario. Mes tuo pat metu pultume iš vidaus, taigi jie būtų apsupti. Sakei, yra tunelis, vedantis į sarginę? – paklausė ji. Madei linktelėjus, kalbėjo toliau: – Tuomet galėtum nuleisti tiltą, kad Horacijus, Gilanas ir jų vyrai perjotų griovį.

Kasandra žingsniavo po patalpą, galva užė nuo minčių.

– Bet jei ketini iš pasalų užpulti būrį, laikantį apgultyje Horacijų ir Gilaną, tau reikia vyrų. Galingų karių. Tokių, kurie mirtinai pergąsdintų bjaurybes Raudonąsias Lapes...

Ji nutilo, mintyse ieškodama išeities. Staiga jos veidas nusvito, ir ji plačiai šypsodamasi pažvelgė į dukrą.

– Man regis, žinau, kas tau padėtų, – tarė ji.

Kasandra priėjo prie lango ir pažvelgė į žalią parką apačioje. Madė, išgirdusi viltingus žodžius, smalsiai pasižiūrėjo į ją.

– Ir kas gi?

– Skandai, – atsakė mama.

Madė sutriko.

– Kokie skandai?

– Helas su savo vyrais – Garnių brolija, – Kasandros balsas darėsi vis linksmesnis. – Jie jau tuoj turėtų grįžti iš pajūrio.

– Bet kodėl jie turėtų mums padėti? – paklausė Madė.

– Nes jie seni draugai ir sąjungininkai. Mes jiems padėjom prieš daug metų, kai temudžajai mėgino įsiveržti į šalį. Vėliau, kai aridai paėmė į nelaisvę jų oberjarlą, mes nugabėnome išpirką. Jie mums skolingi. O skandai ne iš tų, kurie užmiršta skolas.

– Tu sakai – tu žinai. – Madė nebuvo įsitikinusi, kad skandai atskubės į pagalbą, bet Kasandra jūrų vilkus pažinojo geriau. Vis dėlto dar kai kas jai nedavė ramybės. – Betgi jų tik dvylika, tiesa?

Kasandra šyptelėjo.

– Dvylika skandų. Tavo tėtis sako, kad vienas skandas prilįgsta trimis paprastiesiems kariams. Tuzinas jų, netikėtai užpuolę sonderlandus iš užnugario, sukels reikiamą sąmyšį ir siaubą. Patikėk.

– Gal tu ir teisi, – sutiko Madė, – bet kur man jų ieškoti?

Kasandra priėjo prie didelio Aralueno žemėlapiu ant sienos. Madė žiūrėjo, kaip mama tyrinėja žemėlapi, pirštu braukdama per Semato upę ir niurnėdama sau po nosimi:

– Pažiūrėkim. Jie nuplaukė Sematu į jūrą. Sudužęs laivas stovėjo čia... – Ji bakstelėjo pirštu į krantą piečiau Semato žiočių. – Helas žadėjo grįžti maždaug po dešimties dienų, taigi dar pora dienų liko laukti.

Jos pirštas pasislinko į krašto gilumą ir sustojo prie staugaus upės vingio, kur ji suko į pietus. Tada bakstelėjo į vingio juosiamą lauką.

– Sakyčiau, čia. Tai bus geriausia vieta su jais susitikti. Pamatysi juos iš tolo ir spėsi patraukti jų dėmesį.

Madė kelias sekundes žiūrėjo į tą vietą. Ji išties atrodė tinkama – ne per toliausiai nuo pilies, taigi ji spės nukakti ten pirma Garnių, bet ir ne per arti, tad Daimonas jos nepastebės. Be to, iš ten matysis didelis upės ruožas.

– Tai ir keliausiu, – tarė ji.

Mama kilstelėjo antakius.

– Ką? Dabar pat?

– Taip. Noriu išeiti, kol tamsu. Daimono sargybiniams bus sunkiau mane įžiūrėti. Įsidėsiu maisto ir žygiuosiu.

Kassandra linktelėjo.

– Tarkim, Horacijui su Gilanu pavyks išsiveržti iš tvirtovės. Ką toliau darysit?

– Grįšim čia, tada pasiimsiu nedidelį būrelį ir tuneliu ateisim į pilies kiemą. Slaptais laiptais užlipsim į sarginę ir nuleisim pakeliamąjį tiltą. O tada jau tėtis ir jo vyrai galės imtis darbo.

– Kai jie įsiverš į pilį, – tarė Kassandra, – mes nusileisim žemyn ir smogsim lapinams iš užnugario. – Ji palietė už diržo užkištos katanos rankeną. – Taip ir knieti suvaryti geležtę į Daimoną.

Po pusvalandžio, užsimetusi ant peties maišelį su maistu, Madė sustojo prie durų, vedančių į slaptuosius laiptus. Kassandra priėjo prie jos. Dar visai neseniai sužinojusi, kad dukra sveika ir gyva, labai nenorėjo jos vėl išleisti.

– Gal palydėti tave iki tunelio? – paklausė ji.

– Mama, tai aštuoniolika stačių kopėčių. Ar tikrai nori kabarotis žemyn, o paskui aukštyn? – paklausė Madė.

Kassandra liūdnai papurtė galvą.

– Nelabai... Ai, nežinau... Tik būk atsargi.

Madė palinkėjo galva, nes bijojo, kad balsas gali ją išduoti. Tada greitai apkabino mamą, atidarė duris ir pradingo tamsioje laiptinėje.

2

Auštant tvirtovėje įsikūrę vyrai ėmė busti. Nuo vidurnakčio ant sienos budėję sargybiniai paraudusiomis akimis saldžiai žiovavo. Jų pakeisti atėjusius draugus jie sutiko su įvairiais jausmais: vieni buvo dėkingi, kad baigėsi ilgas budėjimas tamsiausiomis nakties valandomis, kiti siuto, kad pamaina vėluoja. Paskui jie nusileido laiptais į kiemą, kur prie palapinių eilių buvo kuriami laužai. Tvirtovėje sklaidėsi dūmų tvaikas, sumišęs su maloniais plikomos kavos ir keptuvėse čirškančios šoninės kvapsniais.

Horacijus su Gilanu vaikštinėjo takeliu ant sienos ir drąsino naują sargybinių pamainą.

– Atidžiai žvalgykitės, – retsykiais paragindavo Horacijus, – kad tie pašlemėkai sonderlandai neprisėlintų prie mūsų.

Sargybiniai jam linksmai atsakydavo. Juk jiems neteko budėti pačiu sunkiausiu laiku – nuo vidurnakčio iki aušros. Tokiu metu kūnas labiausiai reikalauja poilsio, be to, bičiuliams miegant, sargybiniai jaučiasi vieniši ir pažeidžiami. Jie penkias valandas įsitempę dairosi po tamsą, ir jiems dingojasi,

KARALIŠKASIS
ŽVALGAS
DINGĘS PRINCAS

Galikos karalius Filipas kreipiasi į karalių Dankaną su pagalbos prašymu. Valdžios ištroškęs baronas paėmė įkaitu jo sūnų, ir Filipas norėtų, kad Dankanas pasiųstų žvalgą jo išvaduoti.

Vilis su Made puikiai tam tinka. Norėdami išvengti įtariamų, jie apsimeta keliaujančiais artistais – tėvu ir dukra. Žvalgas ir jo mokinė ketina nuvykti į Šato de Falė pilį, kur laikomas princas, ir ten surengti pasirodymą.

Kelionė per Galiką pavojinga, ramybės jiems neduoda ginkluoti plėšikai, bjaurus oras, mįslingas persekiotojas. Ar žvalgams pavyks su viskuo susitvarkyti ir rasti princą?

O jei taip, kaip jie išvaduos jį iš žiauriojo barono Lesinji pilies?

Skandija – karinga šalis. Čia vertinama jėga, ištvermė ir gebėjimas bendradarbiauti. Būti geru kariu – didelė garbė.

Kaip skandai tampa kariais? Šešiolikos sulaukę jaunuoliai suskirstomi į komandas, vadinamas brolijomis. Tris mėnesius jie turi kartu gyventi, sunkiai treniruotis ir mokytis laivybos, mūšio taktikos, kautis ginklais ir dirbti išvien. Brolijos turi ne tik atlaikyti sunkius išbandymus, bet ir rungtyniauti tarpusavyje. Laimėti gali tik viena.

Helas – pusiau skandas, pusiau araluenietis. Dėl savo kilmės jis dažnai nuvertinamas ir pašiepiamas. Nesvarbu, kad turi įgimtą talentą laivai ir yra puikus išradėjas. Kiti jo brolijos nariai – tokie patys atstumtieji, kurių niekas nenorėjo savo komandose. Tačiau jie drąsūs, protingi, išradingi ir žino, ko siekia. Vaikinams teks sutelkti visas jėgas ir sumanumą, kad įrodytų, ko iš tiesų verti.

Šiandien jie – atstumtieji. Tačiau galbūt rytoj taps didvyriais.

**Tarptautinio bestselerio „Žvalgo mokinys“
autorius Johno Flanagano serijoje
„Brolija“ – nuotykiškai jūrose, negailestingi piratai ir
nepamirštami mūšiai!**

Legendinio žvalgo Vilio mokinė Madė – pirmoji mergina, priimta mokytis žvalgės amato. Ji turi nuolat stengtis, kad įrodytų, jog yra verta šio titulo. Baigusi trečiuosius mokslo metus Madė ruošėsi pailsėti gimtojoje Aralueno pilyje, tačiau niekas nesitikėjo nei išdavikų, nei užpuolikų. Žvalgo mokinei teks rasti būdą apginti gimtuosius namus ir karalystės sostą.

Tai jau keturioliktoji australų rašytojo Johno Flanagano (g. 1944 m.) nuotykių serijos apie žvalgo mokinį knyga. Tęsinyje pasakojama apie kadaise žvalgo mokiniu, o dabar jau legendiniu žvalgu tapusio Vilio auklėtinės Madės nuotykius. Šios knygos mėgstamos skaitytojų visame pasaulyje ir susilaukė nemažai literatūrinių apdovanojimų.

Šioje serijoje jau išleista:

Žvalgo mokinys. Gorlano Griuvėsiai
Žvalgo mokinys. Degantis tiltas
Žvalgo mokinys. Ledo šalis
Žvalgo mokinys. Ažuolo lapas
Žvalgo mokinys. Šiaurės burtininkas
Žvalgo mokinys. Makindo apgultis
Žvalgo mokinys. Erako išpirka
Žvalgo mokinys. Klonmelio karaliai
Žvalgo mokinys. Holtas pavojuje
Žvalgo mokinys. Nihonijos imperatorius
Žvalgo mokinys. Dingusios istorijos
Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas
Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas. Raudonosios Lapės klanas
Žvalgo mokinys. Priešistorė. Gorlano turnyras
Žvalgo mokinys. Priešistorė. Hekemo viržyno mūšis
Žvalgo mokinys. Priešistorė. Raudonosios lapės klanas

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Niekio rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB „ScandBook“
Gamyklos g. 23, LT-96155 Gargždai

Žvalgo Vilio mokinė Madė – talentinga kovotoja, gebanti puikiai slapstytis, sėlinti, jodinėti ir šaudyti iš lanko. Tačiau savo įgūdžius ir talentus mergina slepia. Ji ne tik būsima žvalgė – ji dar ir Aralueno karalystės princesė.

O jos gimtiesiems namams šiuo metu gresia didžiulis pavojus. Raudonosios Lapės klando nariai siekia užgrobti sostą ir laiko Aralueno pilį apsiaustyje. Madei prireiks viso jos sumanumo, atsargumo ir sėkmės, kad rastų būdą išvyti užpuolikus.

TARPTAUTINIS BESTSELERIS ĮVERTINTAS SKAITYTOJŲ VISAME PASAULYJE

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-833-4

9 786094 418334